

[Arne Bjerregaard]

tus som bierhvervsfiskere, så det glæder mig, at der er blevet en mere liberal holdning fra den side; det lover godt for fremtiden på dette område.

Fiskeriministeren (Grove):

Må jeg først sige til hr. Arne Jensen, at da denne lov blev vedtaget i 1978, kan jeg huske, at vi var nogle partier, der havde lange og mange samtaler med den daværende fiskeriminister fra socialdemokratiet for at få en mulighed for at bevare bierhvervsfiskerne. Vi fik denne mulighed, og det er derfor, vi i dag har 500. Vi har så undervejs fået nogle erfaringer for, at det er en fordel at have ordningen, og vi vil gerne forlænge den, ja, endda udvide den.

Jeg har drøftet disse spørgsmål med de pågældende organisationer, og de er fuldstændig enig i det forslag, jeg lægger frem her.

Når hr. Arne Jensen nu – jeg ved ikke, om det er belært af erfaringen i 1978 – gerne vil gå videre, må jeg sige, at det kunne jeg også på nogle områder have lyst til, men det er et kolossalt svært afgrænsningsspørgsmål.

Det er en balancegang af hensyn til vores erhvervsfiskere, og her tænker jeg ikke på de helt store havne, men de små havne, hvor vi har nogle erhvervsfiskere. Det er også et spørgsmål om deres muligheder for at fortsætte. Vi skal jo heller ikke have så mange bierhvervsfiskere, at de rigtige erhvervsfiskere ikke kan være der. Det er altså en balancegang, men jeg tror, at vi med den udvidelse, vi har fået her, har fundet en god balance, og det er de organisationer, det drejer sig om, enig med os i.

Der blev også rejst spørgsmålet om fritidsfiskerne, men de er jo ikke med i denne lovgivning. Hele fritidsfiskermærkeordningen osv. ligger jo i en bekendtgørelse, men det er da min agt – også efter at have set den rapport, der er kommet fra udvalget – at arbejde videre med problemet. Det gør vi i øjeblikket, og jeg kan godt sige, at de berørte organisationer, især Dansk Fiskeriforening og fritidsfiskernes organisationer, i øjeblikket prøver at gå videre med problemet og tænke mere i lokale ordninger, for det er nu engang sådan, at det er ikke let at lave en fornuftig ordning for fritidsfiskere. Det skal være ensartet, hvad enten man fisker på Vestkysten,

eller man fisker i Limfjorden eller i nogle af vore andre fjorde. Det er vidt forskellige forhold, og kunne vi få en ordning i retning af, at man samtidig tog et vist hensyn til lokale forhold, var jeg meget indstillet på det. Det er derfor, vi arbejder videre med det, og jeg håber, vi kan have det på plads, til vi skal revidere loven her omkring årsskiftet 1985.

Det er simpelt hen også et svar til fru Inger Harms. Når jeg ikke bare vil forlænge loven, er det, fordi der er nogle ting heri, der har værdi for os. Det har værdi for os, at erhvervsfiskerne får mulighed for at nedtrappe som bierhvervsfiskere. Det kunne vi ikke før på grund af dispensationsmuligheden, der er her. Hvis jeg bare havde forlænget loven, kunne jeg ikke have dispenseret for de ting, jeg har nævnt, bl.a. sygdom, og det er derfor, vi tager det som en ændring og ikke bare en forlængelse.

Hr. Larsen-Ledet var også inde på udvidelsen af adgangen, og jeg har nævnt noget om det, men jeg vil da gerne sige generelt, at jeg er da klar til at diskutere alle de spørgsmål, hr. Larsen-Ledet har rejst, ikke alene gennem skriftlige besvarelser, men jeg er selvfølgelig også klar til at komme i samråd, hvis det måtte ønskes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 2:

Forslag til lov om ændring af lov om real-kreditinstitutter. (Lempelse af finansieringsreglerne for ejendomme til industri og håndværk m.v.).

(Fremsat 6/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kaj Poulsen (S):

Det, vi har til behandling her i dag, er det, der med stor pressedækning blev offentliggjort i december måned 1982 som regeringens investeringsplan. Nu viser det sig, at det ikke var nok, det skriver man selv i forslaget. Det er da i hvert fald glædeligt, at selverkendelsen er kommet.

Umiddelbart efter valget her den 10. januar fik vi jo at vide, at nu var der udsigt til, at handelsbalancetallene skulle blive 50 pct. forringet. For 2 dage siden meddelte så Nationalbanken, hvad det var, den mente var grundlaget for, at betalingsbalancetallene var blevet så skæve; den begrænsede simpelt hen långivningen til privat forbrug. Og hvad skal vi så se her i dag? Ja, vi skal se, at regeringen kommer med et forslag, som skal åbne vide porte for belåning, ikke i bankerne, men på realkrediten til privat forbrug. Vi finder det lidt mærkværdigt, at regeringen og Nationalbanken kører hver sin pengepolitiske linje.

Vi må sige, at vi er enige med regeringen i, at der er brug for forbedringerne til industri og håndværk, og det vil vi også godt medvirke til. Men vi kan ikke medvirke til den formulering, som regeringen har givet dette forslag. Det foreslås at forbedre lånemulighederne for industri- og håndværksejendomme ved at ophæve sontringen mellem formålsbestemte og ikke-formålsbestemte lån i denne ejendomskategori. De ikke-formålsbestemte lån skal altså kunne trækkes ud uden nogen begrundelse for, at det skal bruges i industri og håndværk, men kan bruges til privat forbrug.

Vi kan medvirke til dette forslags gennemførelse, hvis ministeren under udvalgsarbejdet vil komme med en formulering om, at disse lån kan trækkes ud og bruges til erhvervsformål, således at vi sikrer os, at realkrediten ikke skal udhules på den måde, som det fremgår af dette forslag. Hvis regeringen er indstillet på det, kan vi få det traditionelle brede flertal for realkreditlovgivningen i folketinget. Ellers må vi sige fra over for den letsindige politik, der her lægges op til. Men betingelsen er altså, at regeringen viser imødekommenhed over for, at vi får

lukket for den del af långivningsmulighederne, der på denne måde skal kunne gå til privat forbrug.

Svend Åge Petersen (KF):

Den 14. december 1983 fremsatte boligministeren et lovforslag om ændring af lov om realkreditinstitutter. Dette lovforslag nåede ikke til første behandling på grund af udskrivningen af folketingsvalget. Boligministeren har nu genfremsat dette lovforslag, der har til formål at forbedre lånemulighederne for industri og håndværk. Den hidtidige sontring mellem formålsbestemte og ikke-formålsbestemte lån for industri- og håndværksejendomme skal hermed bortfalde. Dette gøres ved, at lånerammen for tillægslån, som disse kaldes rent teknisk, foreslås forhøjet fra 35 til 60 pct., og løbetiden for disse tillægslån foreslås ændret fra 10 til 20 år.

Disse meget tiltrængte lånemæssige forbedringer vil give virksomhederne en mulighed for at skaffe sig forøget likviditet gennem belåningen af erhvervsjendommenes friværdier, og det er af stor betydning netop i den kommende tid med en forventet vækst i investeringerne i erhvervsvirksomhederne. Der vil herefter være de samme belåningsmuligheder for disse erhvervsjendomme som ved ejerskiftebelåning. Disse belåningsgrænser blev i foråret 1983 hævet fra 35 til 60 pct. og også dér med en løbetid på 20 år.

Kravet om egenfinansiering på minimum 10 pct. af de afholdte rimelige udgifter ved lån til vedligeholdelse, til opretning, om- og tilbygning foreslås endvidere fjernet, dog under forudsætning af, at lånet kan holdes inden for lånegrænsen på de 60 pct.

Da lovforslaget forudsætter, at den nuværende tolagsbelåning inden for industri og håndværk opretholdes, vil det ved de større erhvervsjendomme betyde, at de udvidede lånemuligheder kun kan udnyttes i specialinstitut, medens der ved erhvervsjendomme med en kontantværdi på under 1,9 mill. kr. kan belånes i de fire enhedsinstitutter.

Det konservative folkeparti finder, at dette lovforslag er yderst positivt, og vi kan love en meget hurtig medvirken i udvalgsbehandlingen.

Fogh Rasmussen (V):

[Fogh Rasmussen]

Venstre kan støtte dette lovforslag. De tidligere ordførere har været inde på lovforslagets indhold, og det skal jeg derfor ikke fordybe mig yderligere i. Men det, jeg så måske kunne tage lidt fat på, er nogle af de betragtninger, som hr. Kaj Poulsen indviede os i.

Hr. Kaj Poulsen startede med at sige, at dette var et meget lille forslag, som ikke rigtig betød noget, men det forhindrede ikke hr. Kaj Poulsen i at udvikle en større nationaløkonomisk redegørelse, hvor vi fik et indblik i de interessante filosofier, som ligger bag hr. Kaj Poulsens økonomiske politik.

Ifølge hr. Kaj Poulsen vil den udvidelse af mulighederne for at optage tillægslån, som dette forslag lægger op til, betyde, at det nu bliver nemmere at optage lån til privat forbrug, og jeg forstod på hr. Kaj Poulsen, at det vakte bekymring, fordi så ville betalingsbalancen blive udsat for en endnu hårdere belastning. Det er jo en interessant tankegang, men den er for så vidt ikke ny. Vi har hørt den før fra socialdemokratisk side, og den må bygge på en opfattelse af, at det er muligt at holde tingene adskilt på kapitalmarkedet, hvad enhver jo ved at det ikke er. I virkeligheden kan kapitalmarkedet opfattes som et system af forbundne kar. Hvis man som hr. Kaj Poulsen forsøger at sætte en prop i ét sted, vil markedet bare udvikle nye finansieringsmuligheder andre steder, og på den måde vil alle de mange restriktioner, som man gennem tiderne har forsøgt at lægge på realkrediten, bare betyde, at så udvikler der sig et gråt, for ikke at sige et sort lånemarked, hvor man finder udveje for alternativ finansiering, også af privat forbrug, hvis det er det, hr. Kaj Poulsen i særlig grad er optaget af.

Selve grundfilosofien i det, som hr. Kaj Poulsen var inde på, holder altså ikke. Jeg synes, at de erfaringer, vi har draget i de sidste 14 år med restriktioner på realkreditmarkedet, burde fortælle hr. Kaj Poulsen, at det, vi må være interesseret i, er, at der er så liberale muligheder for realkreditbelåning som overhovedet muligt, fordi det indskrænker det grå marked, som jeg har forstået at hr. Kaj Poulsen har så meget imod. Så hvis hr. Kaj Poulsen virkelig var interesseret i at bekæmpe og indskrænke det grå finansieringsmarked, burde hr. Kaj Poulsen støtte ethvert forslag om at liberalisere realkreditloven, og et sådant liberaliseringsforslag er dette. Der-

for kan vi støtte det og i øvrigt tilsige det en meget hurtig udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Hr. Fogh Rasmussen mente, jeg havde sagt i min indledning, at det var et meget lille forslag. Nej, tværtimod sagde jeg, at det var regeringens investeringsplan fra 1982, vi havde til revision her, så det må jo være et stort forslag, vi behandler.

Må jeg så godt have lov til at sige, at det, at dette skulle fjerne nogle lånemuligheder fra det grå pengemarked, er der vist ikke ret mange der tror på.

Det, dette forslag drejer sig om, og det, jeg sagde, var, at vi ønsker at medvirke til forbedrede lånemuligheder for industri- og håndværksvirksomheder, men det må begrænses til, at det bliver til erhvervsformål, disse lån optages. Det vil sige, at man kan godt optage lån i en virksomheds bygninger og placere disse midler andre steder, måske i en anden virksomhed, som kan være i familie med den virksomhed, man optager lånene i, men det må være en betingelse, at disse lån, der optages, er til erhvervsformål, og at de ikke går ud i privatforbrug.

Nu ved jeg godt, at hr. Fogh Rasmussen mente, det var et større nationaløkonomisk foredrag, jeg var inde i. Når det er sådan, at hr. Fogh Rasmussen mener det, forstår man jo bedre, hvad det er, der ligger til grund for den politik, den nuværende regering fører.

Men det, det drejer sig om, er altså, at Nationalbanken har fortalt regeringen, hvad Nationalbanken mener er problemet, og hvorfor vi får 50 pct.s forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet i 1984. Og så kommer regeringen og gør noget, der virker stik modsat. Det er det, vi finder er uklogt, og derfor skal liberaliseringen ikke gå så langt som til, at man skal åbne for realkrediten til privatforbrug. Det er realkrediten ikke skabt til, og det skal den ikke bruges til.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Må jeg først sige til hr. Kaj Poulsen, at det er skam af positiv interesse for hr. Kaj Poulsens tanker, at jeg ofrer så stor opmærksomhed på det, hr. Kaj Poulsen har sagt.

[Fogh Rasmussen]

Nu har vi jo fået indblik i nogle interessante overvejelser fra hr. Kaj Poulsens side om, at vi skulle udvikle et system, hvor der blev udvidet adgang til tillægsbelåning, hvis blot låneprovenuet blev sikret til det, hr. Kaj Poulsen kaldte erhvervsmæssige formål.

Jeg vil da gerne stille hr. Kaj Poulsen det spørgsmål, hvordan det skulle være muligt at udvikle et kontrolsystem, som kunne give hr. Kaj Poulsen og andre sikkerhed for, at den udvidede långivning lige præcis gik til ganske bestemte formål. Hvordan vil hr. Kaj Poulsen sikre det? Det, jeg var inde på før, var jo netop, at sådan som kapitalmarkederne fungerer, er den slags formålsbestemte långivninger i virkeligheden i det lange løb ikke mulige at opretholde. Men hvis hr. Kaj Poulsen ikke vil svare nu, kan vi jo få mulighed for at dyrke denne emnekreds yderligere i udvalget. Det vil vi da se frem til med stor forventning.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Nu kan jeg forstå på hr. Fogh Rasmussen, at han er enig med mig i, at disse lån kan tages ud til privatforbrug. Men det, jeg sagde i mit indlæg, var, at vi forventer, at boligministeren under udvalgsarbejdet kan komme med en formulering, således at disse lån ikke kan tages ud til privatforbrug, men kan bruges til erhvervsformål. Så kan vi støtte forslaget.

Pelle Voigt (SF):

SF har jo tidligere stemt – også i den nyeste tid – for en række forslag til lempelser i realkreditlovgivningen ud fra netop de betragtninger, som bl.a. hr. Fogh Rasmussen har gjort gældende her fra talerstolen, nemlig for at begrænse det grå pengemarked. Men ligesom socialdemokratiets ordfører føler vi ikke nogen større trang til at følge boligministeren med hensyn til det forslag, som er fremsat her, og det skyldes netop, at man ophæver samtlige restriktioner, og at man gør det muligt ved ophævelsen af disse restriktioner faktisk at rejse penge fra ejendommenes friværdis til hvad som helst, herunder privatforbrug af den ene eller den anden art.

Jeg forstår egentlig ikke, at venstres ordfører er i stand til i fuldt alvor at sige, at disse

ting ikke lader sig kontrollere overhovedet, i betragtning af at man dog, indtil disse lempelser måtte være vedtaget, faktisk har nogle bestemmelser, som jeg går ud fra indtil dette øjeblik har været administreret på en eller anden måde, så disse lån kun var mulige til bestemte formål.

Vi vil dog fortsat synes, det er vigtigt at begrænse det grå lånemarked, og derfor vil vi også i udvalget arbejde for, at man for at sikre, at den del af ejendommens friværdis, som der nu ifølge forslaget kan optages lån i, skal bruges til et eller andet rimeligt produktivt, en eller anden rimelig, fornuftig økonomisk anvendelse inden for virksomhedens grænser. Vi vil såmænd ikke være så frygtelig restriktive med hensyn til, hvad det skal være, men vi synes ikke, at det er rimeligt, at man kan optage realkreditlån til privatforbrug.

Så skal jeg sluttelig spørge boligministeren, hvad årsagen er til, at man, som det fremgår af bemærkningerne til ændringsforslag nr. 2 i den sidste del med hensyn til energibesparende foranstaltninger i modsætning til de øvrige ting i det pågældende punkt, fastholder en låneramme på 90 pct. Vi kan ikke se, når man er i gang med sådan en lempelse, hvad der er det overordnede eller rimelige argument ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt for at fastholde en 90 pct.s ramme i forhold til energibesparende foranstaltninger i kommunale ejendomme og i ejendomme i industri og håndværk. At man fastholder restriktioner netop på sådan et punkt, kan der dog ikke være nogen rimelig økonomisk begrundelse for i medfør af hele boligministerens øvrige argumentation. Det venter jeg spændt en forklaring på.

Estrup (RV):

Det radikale venstre støttede den lempelse af ejerskiftelånegrænsen for industri- og håndværksejendomme, som folketetinget gennemførte i foråret. Vi finder, det er væsentligt, at man letter de vanskelige finansieringsvilkår, som ikke mindst de mindre virksomheder ofte må slås med.

Derfor er vores holdning til det foreliggende forslag om udvidet adgang til at optage tillægslån i realkredit også positiv. De pågældende virksomheder vil jo altid, som bl.a. hr. Fogh Rasmussen har gjort opmærksom på,

[Estrup]

kunne skaffe sig tillægslån ved at henvende sig på det grå lånemarked. Men det må være rimeligt at tilbyde virksomhederne den fordelagtigere lånemulighed, som realkrediten indebærer; ellers opfordrer man jo ligefrem til en udvidelse af det grå marked. Jeg kan således på mit partis vegne tilsige forslaget en positiv udvalgsbehandling, men jeg ser gerne, at vi under udvalgsarbejdet får belyst, hvilken rolle det har spillet for omsætningen af ejendomme, at selskaber ikke har kunnet udnytte forårets lempelse af ejerskiftelånegrænsen.

Birgith Mogensen (CD):

Lovforslaget er en genfremsættelse, og CD kan tilsige det sin støtte. Forslaget er en videreførelse af de lempelser, der i de senere år er gennemført af realkreditlovgivningen, og det vil forbedre lånefinansieringsmulighederne for industri og håndværk.

Pia Kjærsgaard (FP):

De større og mindre ændringer og prioriteringer, der løbende foretages i forbindelse med lovgivningen om realkredit, styrker fremskridtspartiets ønske om at gøre realkreditinstitutterne uafhængige af statens indblanding. Ganske vist er lovforslaget et skridt i den rigtige retning, men hvor vil der dog være nået meget, når realkreditinstitutterne frit kan bestemme, hvilke lånegrænser de ønsker at have, og hvilke løbetider de ønsker for deres lån, uden statens indblanding.

Lovforslaget vil give forbedrede lånemuligheder for håndværks- og industriejendomme, og, som der står i lovforslaget: »Virksomhederne kan skaffe sig likviditet gennem belåning af ejendommens friværdis».

Ethvert tiltag, der kan hjælpe vort erhvervsliv, vil få fremskridtspartiets støtte, så længe det ikke drejer sig om tilskud af den ene eller den anden konkurrenceforvridende art. Lovforslaget giver den enkelte virksomhed frihed til selv at vælge, om den vil låne eller ej. Da det heller ikke kræver yderligere administration eller betyder ekstra udgifter for stat og kommuner, støtter fremskridtspartiet dette lovforslag.

Boligministeren (Bollmann):

Det er rigtigt, at der har været tradition for store, brede flertal omkring realkreditlov-

givningen, og jeg håber da også, at det lykkes denne gang. Jeg beklager, hvis socialdemokratiet skulle have valgt en anden linje i dette spørgsmål.

Som vi har hørt, ønsker nogle at gå længe, mens andre ønsker, at vi ikke skal gå så langt med hensyn til liberalisering. Sådan vil det vel altid være, og det gælder her ligesom i så mange andre spørgsmål at finde balancen.

Jeg skal ikke gå ind i en dybere polemik med hr. Kaj Poulsen. Jeg vil blot sige, at vi selvfølgelig også har konsulteret Nationalbanken i forbindelse med fremsættelsen af forslaget her.

Til hr. Pelle Voigt skal jeg sige, at der stadig væk ikke er fuldstændig frihed. Der er som bekendt, det fremgår også af lovforslaget, en grænse på 60 pct.

Til det konkrete spørgsmål om de energibesparende foranstaltninger vil jeg sige, at det er en helt anden grænse, der er tale om. Det er en beløbsgrænse, ikke en procentgrænse i henseende til lån. Men jeg skal udbyde det nærmere under udvalgsbehandlingen.

Jeg håber, at vi får en hurtig behandling i udvalget, så vi kan få sat bestemmelserne i kraft snarest muligt.

Kaj Poulsen (S):

Det, der kalder mig herop nu, er ministerens bemærkning om, at vi har valgt en anden linje, når det drejer sig om at skabe ro omkring realkrediten. Her tager ministeren fejl. Ministeren har fremlagt sine synspunkter. Jeg har fremlagt socialdemokratiets synspunkter. Det, jeg lagde op til, var, at vi skulle have en forhandling, at der stadig skulle være bred enighed omkring realkrediten. Det er realkrediten bedst tjent med. Det er låntagerne bedst tjent med. Derfor håber jeg ikke, at den lidt spydige bemærkning fra ministerens side er tegn på, at der nu skal et yderligere plejehjem til Færøerne, for at man kan få denne lov igennem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 11:

Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven. (Ægtefællebeskatning, indeholdelse af skat til Grønland m.v.).

(Fremsat 6/2 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Bakholt (S):**

De ændringer, skatteministeren her foreslår i kildeskatteloven, har større eller mindre betydning.

Det foreslås, at en ægtefælle kan erklære, at eventuel overskydende skat, der tilkommer den ene af ægtefællerne, skal anvendes til hel eller delvis dækning af den andens eventuelle restskat. Det er en praktisk foranstaltning og et rigtigt forslag, som vi i socialdemokratiet kan støtte, og som vi også selv har været inde på.

Ud over det er der et forslag om, at fristen for frivillig indbetaling af restskat skal forlænges fra 15. marts til 1. juni. Det er en forlængelse på 2½ måned. Jeg har ikke nogen principiel indvending imod denne forlængelse, men jeg må spørge skatteministeren, hvorfor han ønsker at gå så langt som 2½ måned. Jeg kan ikke rigtig forstå baggrunden for, at det skulle være nødvendigt at foretage en sådan forlængelse, som der er tale om her. Det er altså ikke noget, vi principielt er imod, men jeg vil godt have en forklaring på, hvorfor det skulle være nødvendigt at gå så langt, som tilfældet er her.

De tekniske ændringer vedrørende boopgørelser, der foreslås, kan vi heller ikke have noget imod, heller ikke den udvidede pligt til at opkræve kildeskate til Grønland af pensioner.

Alt i alt kan vi fra socialdemokratiets side give positiv tilslutning til forslaget.

Hagen Hagensen (KF):

Det af skatteministeren her fremsatte lovforslag er identisk med det, der blev fremsat den 15. december i fjor, og som ikke nåede at komme til første behandling, inden tinget blev opløst.

Jeg skal gøre nogle bemærkninger om de fem dele, lovforslaget indeholder. De to første dele er nok de væsentligste.

Først er der spørgsmålet om, at det mellem ægtefæller ved afgivelse af erklæring kan opnås, at overskydende skat, som den ene måtte have ret til, modregnes i restskat, som den anden skal af med, således at det får den virkning, at alene restskatten, hvis den er større, skal til betaling, eller naturligvis, hvis den overskydende skat overstiger restskatten, at den overskydende skat udbetales. Det indebærer også, at man sparer 5 pct. Der bliver 3 pct. netto tilbage af de procenttillæg, der er henholdsvis for overskydende skat og for restskat.

Der er ikke spor tvivl om, at der navnlig er brug for det for indkomstårene 1983 og 1984, hvor vi har fået den nye ægtefællebeskatning, der minsandten kommer til at give mange vanskeligheder. Det er en form for lovgivning, mit parti ikke har syntes om, for i realiteten indeholder den ikke noget. Jeg håber, at ministeren snart når til, at vi kan få ændret disse forhold, således at der kommer noget bedre ud deraf. Loven er givetvis nødvendig for overgangsårene 1983 og 1984. Derefter skulle forskudsregistreringen nok kunne klare en væsentlig del af tingene.

Men der er også grund til at sige, at der kan være andre årsager end ægtefællebeskatningsloven. Der kan være grund til at imødekomme ønsket om, at man kan modregne restskat i overskydende skat, og der kan være andre forhold, der spiller ind, og det bør ægtefæller naturligvis have adgang til. Det var den ene del af lovforslaget.

Den anden del, som jeg også anser for væsentlig, og som har en vis forbindelse med dette, går ud på at sørge for, at man frivilligt kan indbetale skat længere end til 15. marts, altså som af ministeren foreslået til 1. juni. Det tror jeg vil være en meget god ting, al den stund det også betyder, at der kommer flere penge i offentlige kasser eller i statskassen derved, at man faktisk får pengene ind i året efter indkomståret, hvorimod det, hvis